

JĀZEPS KAZLASS

(1887–1965)

Dzimis 1887. gada 15. martā Utenas apriņķī, Lietuvā. Mācījies Viļņas ģimnāzijā, tad no 1909. gada līdz 1913. gadam Pēterpils Ģarīgajā seminārā. 1913. gada 30. martā viņu par priesteri ordinēja bīskaps Jānis Cepļaks. Kalpojis par vikāru Līvānos. 1918. gada jūnijā ir prāvests Rudzātos, bet no 1920. gada 3. decembra līdz 1928. gada 16. maijam prāvests Bērzglē pie Rēzeknes. Pēc tam līdz 1944. gada jūlijam – Bukmuižas prāvests, apkalpojot Andzeļmuižu un Beresni. Turpmāk darbības vieta ir (līdz 1946. gada 7. novembrim) Višķu draudzē. Tad līdz 1963. gada 19. augustam kalpo par prāvestu Lurdas Dievmātes baznīcā Ļeņingradā. Vecuma nespēka dēļ ir rezidents pie tās pašas baznīcas.

Miris 1965. gada 16. septembrī. Svinīgi izvadīts pēdējā gaitā un apbedīts Lietuvā, Aluntā.

Tikai nedaudzi zina, ka prāvests J. Kazlass bija pazīstams 20. gadsimta 20.–30. gados latgaliešu periodikā kā reliģiska un sabiedriskā rakstura publikāciju autors. Viņa lugas bieži izrādīja Tautas namos vietējie pašdarbnieki, piemēram: «Pazudušais dēls», «Genovefa», «Betlejemas staleits», «Bezdiņiņa molā», «Tikai nikam nasoki». Lugas sarakstītas vienkāršā valodā, tām raksturīga raita darbība. Pseudonīmi: Ōzeits, Bīdrs, Bēržgalits, Nūvārōtōjs.

Kalpodams Bukmuižā, prāvests cēla Tautas namu, izveidoja

stīgu orķestri, pēc tam pūtēju orķestri, kas svētku reizēs spēlēja arī baznīcā. Latvijas valdība J. Kazlasu apbalvoja ar Atzinības krustu, novērtējot prāvesta sabiedrisko darbību. Draudzes locekļi atceras, ka prāvests bijis labs un taisnīgs, centās jauniešiem rādīt pareizo dzīves ceļu. Kad bija izdevība, rotaļājās ar bērniem, dziedot «Kumeliņi» vai skrienot pēdējo pāri. Otrā pasaules kara laikā savas mājas divās istabās ierīkoja klases un pats bija skolotājs.